

Arrest

nr. 236 860 van 15 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 5 september 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 29 januari 2020. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in, dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het nr. 243 776.

Ook op 29 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 236 859 van 15 juni 2020.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet :

“EERSTE ONDERDEEL

1. *De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 29 januari 2020.*

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. *Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker (zijn private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.*

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. *De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker (zijn private belangen omwille van zijn zeer langdurig verblijf in België sinds 2005, zijn relatie met mevrouw M. H. (van Nederlandse nationaliteit, en de teloorgang van zijn binding met Marokko, zoals aangehaald door verzoeker in zijn machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 5 september 2018).*

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het - al dan niet - bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats). De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

4. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt verzoeker op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De persoonlijke situatie van verzoeker werd miskend. De gemachtigde meent immers dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd, ondanks zijn persoonlijke situatie (in het bijzonder zijn langdurig verblijf in België en de sociale en familiale bindingen die hij heeft aangegaan, zie hieronder).

De gemachtigde is nochtans gehouden om, voorafgaandelijk, de persoonlijke situatie van verzoeker te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoeker wijst hiervoor op artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoeker is sinds 2005 onafgebroken woonachtig in België. Het onafgebroken verblijf van verzoeker blijkt uit de bijgevoegde documenten bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de documenten uit het administratief dossier.

Verzoeker verwijst onder meer naar de doorverwijzing van inschrijving Nederlands (zie stuk 3 bij de aanvraag), waarin staat vermeld dat de startdatum van de lessen Nederlands werd vastgesteld op 13 november 2006. Verzoeker verwijst tevens naar een inschrijvingsfiche Nederlands waaruit blijkt dat hij was ingeschreven voor lessen die een aanvang namen op 15 januari 2018 (zie stuk 4 bij de aanvraag). Verzoeker brengt ook een verklaring van aanmelding voor, van 7 september 2009 (zie stuk 5 bij de aanvraag). In dit document wordt duidelijk vermeld dat verzoeker zich een eerste keer heeft aangemeld op 24 augustus 2006. Een brief van het CVO Antwerpen-Zuid (zie stuk 6 bij de aanvraag) wijst er dan weer op de proclamatie en het CVO-feest dat zal plaatsvinden op 27 juni 2007. Deze brief is gericht aan verzoeker in persoon (op zijn toenmalig adres: ...). Verzoeker behaalde tevens een certificaat van opleiding van het Nederlands (zie stuk 7 bij de aanvraag). Dit certificaat werd uitgereikt op 14 januari 2008. Een doorverwijzingsbrief voor de inschrijving Nederlands (zie stuk 8 bij de aanvraag) vermeldt dan weer duidelijk de startdatum van de lessen (15 november 2006) en de datum waarop verzoeker het lesgeld heeft betaald (5 september 2006). Het evaluatierapport voor het schooljaar 2006-2007 brengt verzoeker tevens voor (zie stuk 9 bij de aanvraag). Om nog verder aan te geven dat verzoeker sinds 2005 in België aanwezig is, verwijst hij naar een brief van HealthCity. Deze ontving hij op 17 maart 2009 (zie stuk 10 bij de aanvraag). Een brief van het OCMW over verzoeker dateert van 15 september 2009 en wordt eveneens voorgebracht door verzoeker (zie stuk 11 bij de aanvraag). Een factuur van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen van 22 januari 2013 brengt verzoeker tevens voor (zie stuk 12 bij de aanvraag). Op basis van deze stukken en de aanwezige elementen in het administratief dossier, kan worden vastgesteld dat verzoeker al sinds 2005 in België woonachtig is. Hij keerde niet terug naar Marokko. Met dit land heeft hij de binding derhalve verloren door het verloop der tijd.

Verzoeker heeft ondertussen een duurzame relatie opgebouwd in België. Hij heeft een duurzame relatie met mevrouw M. H., geboren op (...) 1979 te Beni Oulichk (Marokko), hebbende de nationaliteit van Nederland (zie stuk 13 bij de aanvraag). Beide partners zijn samenwonend. De partner van verzoeker, mevrouw M. H., heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij woont sinds 23 augustus 2008 onafgebroken in België. Zij leerden elkaar kennen in 2013. Omdat zij geruime tijd samenwonend waren, dienden zij een

verklaring van wettelijke samenwoning in. Er werden uitgebreide interviews afgenomen van beide partners over hun leven en hun relatie (zie stuk 16 bij de aanvraag). Verzoeker betreurt ten stelligste dat de wettelijke samenwoning niet werd toegekend door de ambtenaar van de burgerlijke stand en niet kon worden rechtgezet via de rechtbank. Verzoeker benadrukt niettemin zijn relatie met mevrouw M. H. op basis van de elementen die hij heeft aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (en het administratief dossier), waarmee de gemachtigde dient rekening te houden (zie hieronder).

6. Bovenvermelde elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing waarbij verzoeker zou worden genoodzaakt om België te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die verzoeker is aangegaan met zijn omgeving en met zijn Nederlandse partner M. H. (zoals ook uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker stelselmatig zijn binding met Marokko verloren. Er kan inderdaad gesteld worden dat verzoeker een langdurige periode van zijn leven in Marokko verbleef, maar deze periode nam een einde meer dan 15 jaar geleden. Haar meest recente ontwikkeling in zijn leven speelde zich af in België. Het is deze ontwikkeling die op de voorgrond staat.

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

7. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niette vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de - al dan niet - aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van de verblijfplaats van de betrokkene. Hieruit volgt geenszins dat verzoeker ook effectief het grondgebied moet verlaten. Het oordeel strekt zich hiertoe geenszins uit. Een aparte beslissing (en aparte beoordeling en motivering) is derhalve vereist indien verzoekster de verplichting zou worden opgelegd om binnen een bepaalde termijn verplicht het land te verlaten.

*Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.
Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, ontbreekt hierdoor.”*

2.2.1. Wat het eerste middelonderdeel betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat het beroep tegen de beslissing van 29 januari 2020 waarbij verzoekers aanvraag onontvankelijk werd bevonden, werd verworpen, zoals blijkt uit de feiten uiteenzetting.

2.2.2. Wat het tweede en derde middelonderdeel betreft, moet worden gewezen op het volgende.

Aangaande verzoekers stelling dat zijn persoonlijke situatie werd miskend terwijl zij moet betrokken worden in het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet er vooreerst op worden gewezen dat alle elementen die hij aanhaalt ook al werden ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze aanvraag werden al deze elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd dus nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Met de beoordeling van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd, met andere woorden, geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

In casu heeft de verwerende partij in de beslissing tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag geoordeeld over zijn langdurig verblijf in België, het familiaal netwerk in zijn land van herkomst, de duurzame relatie waarop hij zich beroept en de procedures die hij in dat kader heeft gevoerd. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen, en verzoeker brengt thans geen nieuwe elementen aan die nog niet in het kader van dat beroep werden beoordeeld, met uitzondering van het feit dat hij thans wél een uiteenzetting geeft over de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad verwijst dus in hoofdzaak naar hetgeen werd gesteld in het arrest nr. 236 860 van 15 juni 2020, en voegt daaraan het volgende toe:

Wat verzoekers gezins- en privéleven betreft, oordeelde de verwerende partij het volgende:

“Wat de schending van artikel 8 EVRM, zijn privé-, gezins- en familieleven, betreft betrokkene toont onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Bovendien merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E. v. Zweden, par 100.)”

De verwerende partij is dus wel degelijk overgegaan tot een belangenafweging in het licht van de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. In het arrest dat werd gewezen over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing inzake de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing, werd vastgesteld dat verzoeker weliswaar de schending van artikel 8 van het EVRM had aangevoerd doch zonder hierover enige toelichting te geven, en dat hij in ieder geval geen concrete argumenten had aangebracht tegen het voormelde motief over de tijdelijke scheiding, dat overigens in lijn werd bevonden met de rechtspraak van het EHRM. Het Hof stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10,

Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoeker - die terecht stelt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is - toont niet aan dat en om welke reden daar in zijn geval anders over moet worden gedacht en dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat deze een terugkeerbesluit in de weg staan.

Verzoeker brengt thans geen andere elementen bij en toont niet aan dat de beoordeling van zijn specifieke situatie onder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer zou zijn dan deze onder artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de besluitvorming in de aanloop naar het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een ander of ruimer onderzoek zou vergen dan het onderzoek dat reeds werd gedaan in het licht van de beslissing over zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt dus dat de verwerende partij zich heeft gebogen over alle door verzoeker aangehaalde elementen, en dit in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alvorens zij een terugkeerbesluit nam. De beslissing van 29 januari 2020 die het resultaat is van deze beoordeling werd aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kent dus de redenen van de verwerende partij, en, meer nog, heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen. In die omstandigheden toont hij niet aan welk belang hij heeft bij het gegeven dat de motivering niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan in casu dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS